PROLETAREN.

Anarkistisk Organ for Skandinavien.

Redaktionen:
Lille Enghavevej 11 A, 1. S.
Aabent hver Aften fra 7–8.

Udgaar hver 14de Dag.
Koster 35 Øre Kvartalet, 5 Øre pr. Nr.

Ekspeditionskontor:
Møntergade 27, 3. S. Sideb.
Aabent hver Aften fra 6–9 og
Søndag Form. fra 10–12.

Nr. 5. | Søndag den 29. Marts 1896. | 1. Aarg.

„Freiheit“ und „der rothe Teufel“ werden aufgeforders, Tauschexemplaret zu schicken.

Expeditionskontoret er flyttet fra Saxogade 61, 5. Sal til Møntergade 27, 3 Sal, Sideb.

Alle anarchistische Blätter werden aufgefordert Tausch-Exemplare an unsern Expedient: J. Møller, Møntergade 27, 3, Sideb., København K., zu senden.

Nous demandons à toutes les gazettes anarchistes exemplaires d'échange envoyer après l'adresse: J. Møller, Møntergade 27, 3., Sideb., København, K.

All communications, exchanges etc. for Proletar to be adressed to our expedition: J. Møller, Møntergade 27, 3., Sideb., København, K.

Abonnementsprisen for Januar Kvartal er 25 Øre.

Op til Kamp!

Op til Kamp! Saaledes har det nu lydt i Aarhundreder og vil det vel vedblive at lyde, saalænge der er Mennesker paa Jorden; op til Kamp! for dette eller hint alt efter Forholdene paa de forskellige Tidspunkter. Op til Kamp! lyder det den Dag i Dag baade fra dem, der seigt og udholdende kæmper for Bevarelsen af de bestaaende Forhold og fra den nye Tids modige og uforfærdede Forkæmpere.

Aldrig nogensinde har Forholdene været saa forviklede som nu, aldrig har Elendigheden vist sig under saa mange forskellige Former som under det kapitalistiske Udbytningssystem, og aldrig har Raabet: op til Kamp! lydt paa saa mange forskellige Omraader som nu.

Op til Kamp mod Samfundet med alle dets Skavanker, Fattigdom, Nød og Elendighed, Udbytning og Undertrykkelse, Prostitution og Drikkeri, mod Religionen og de forskellige politiske Partier og for Socialismen og Sosialdemokratismen.

Mellem alle disse og mange andre underordnede Raab lyder Raabet: op til Kamp mod Avtoriteten og for Anarkiet. Det lyder vel endnu for mange døve Øren og for mange, som med Vilje lukke Ørerne for dette Raab, thi man frygter det, man vil ikke selv høre det, og man vil ikke, at andre skal høre det, og dog — det maa og skal høres af hele den lidende Menneskehed! thi før det høres og forstaas af denne, vil Ufriheden, Uafhængigheden og Udbytningen ikke ophøre.

Hvad er Aarsagen til de forfærdelige Tilstande, hvorunder vi leve, hvad er Aarsagen til, at Millioner og atter Millioner af Mennesker Dag for Dag maa henslæbe deres Liv under haardt Arbeide og under Savnets Lidelser uden at kunne se et Lyspunkt — Aarsagen maa søges i Samfundets Grundlag, som er Eiendomsretten over Jorden og Frembringelsesmidlerne og over de frembragte Produkter; og at det er denne Eiendomsret der maa afskaffes, herom kan vi snart blive enige, baade Socialister og Anarkister.

Hvorledes er det muligt, at disse Tilstande fremdeles kan opretholdes, da dog den største Del af Menneskeheden er den undertrykte og nødlidende Del og den besiddende Klasse kun er et lille Mindretal? Dette er kun mulig derved, at det store Flertal af Menneskene endnu ikke har forstaaet, at Samfundet godt kunde være anderledes; nu ser det ganske vist ud til, at Oplysningen paa dette Punkt gaar fremad; men saalænge man ikke foruden atpaavise, at Samfundets økonomiske Grundlag maa forandres ogsaa paaviser, at det netop er Avtoritetstroen, der er Aarsag til, at de bestaaende Forhold *vedblivende* kan bestaa, eller fremhæver, at det altid vil være Avtoritetstroen, der kommer til at staa som en Hindring for Friheden, og at det ikke nytter at styrte en Avtoritet for at sætte en anden i Stedet, saalænge vil Udsigterne for Friheden være meget tvivlsomme. Sosialisternes Protester imod de bestaaende Avtoriteter blive imidlertid betydningsløse, da de kun ønsker en Ombytning af Avtoriteterne og ikke en Afskaffelse af Avtoritetssystemet, og da de til alle Tider hævder, at Menneskene ikke er modne til at undvære Avtoriteter, da de saa vilde myrde, hore, slaas, drive, svire og hvem ved hvad; hele deres Agitation i Nutiden beviser da ogsaa tydeligt, at de kun gaae ud paa selv at komme til at indtage de andre Avtoriteters Plads, idet de deltage i Parlamentarismen, vælge eller lade sig vælge ind i Rigsdagen eller Byraadene. Deres Virksomhed i deres egne Partiorganisationer har ved flere Leiligheder vist, at det kun er Avtoriteten, de selv stræbe efter, (det er selvfølgelig ikke alle, der menes hermed, men særlig de førende og ledende Personer.) At Avtoritetstroen ikke er forsvunden hos den Del af Arbeiderklassen, der er bleven sosialistisk, kan Enhver nemt næsten daglig overbevise sig om.

Det, der maa gøres, er derfor at arbeide for Udryddelsen af Avtoritetstroen. Man maa paavise, at Avtoriteterne i det hele taget er overflødige — ja, at de snarere skader Befolkningens Interesser, end gavner dem. Man maa paavise, at det er Menneskene selv, der bestemmer, om de vil have Avtoriteter eller ej, og ikke disse, der selv bestemmer, at de skal existere som saadanne.

Naar Flertallet af Menneskene har erkendt, at det ikke er nødvendigt at have en Stat, med al dens Paahæng, som kun benyttes til at udvide og befæste denne; naar de erkender, at Staten kun er et Redskab for dem, der paa de forskellige Tidspunkter er i Besiddelse af Magten, et Redskab, som de benytter til at underkue en anden Del af Menneskene med; naar de har forstaaet, at Staten og Avtoriteten altid er Frihedens værste Fjende og, at Menneskene først, naar denne Fjende er beseiret, paa Frihedens Grundvold kan skabe en lykkelig Tilstand — da vil man ophæve Staten og Avtoriteten for aldrig mere at indføre den igen, hverken under den ene eller den anden Form.

Socialdemokraterne og en stor Del af Socialisterne siger, at Staten og de forskellige Avtoriteter kun er en Reflex af de bestaaende Samfundsforhold, hvis Grundlag er Besiddelsen, og at det derfor kun gælder om at afskaffe dette Samfund, da man saa samtidig har fjærnet Staten og Avtoriteten. Dette er vel til en vis Grad rigtig men ogsaa kun til en vis Grad; for vel er det rigtigt, at det er det bestaaende Samfund, vi vil tillivs, baade Socialister og Anarkister, men hvem er det, der søger at forhindre os i denne Virksomhed, hvem er det, der beskytter og opretholder det bestaaende Samfund? Er det ikke Avtoriteterne, der paa alle Maader bekæmper Frihedens Forkæmpere? Er det ikke Religionens Forkyndere, som i Læ af Staten søger at indvirke paa den opvoxende Slægt saaledes, at denne bliver uimodtagelig for Frihedens Ideer og til lydige, underdanige og taalmodige Udbvtningsobjekter, som hildet i Avtoritetstro underkaster sig ethvert Herredømme? Er det ikke de af Staten ansatte Skolelærere, der ved Hjælp af Bibel, Kathekismus og Fædrelandshistorie søger at bibringe Børnene det første og sikre Grundlag for Avtoritetstroen, — Agtelsen eller — Frygten og derved skaber lydige og uselvstændige Mennesker, som er lette at regere og udbytte?

Er det ikke Politiet og Domstolene, som ere udnævnte for at opretholde „Ordenen", der til enhver Tid arresterer, dømmer og fængsler de for Friheden kæmpende Mennesker og derved virker for Bevarelsen af de bestaaende Tilstande?

Er det ikke den paa stræng Disiplin efter Grundsætningen: ubetinget og nøiagtig Lydighed, baseret Militarisme, der til enhver Tid, naar Skolelærernes, Præsternes, Politiets og Domstolenes Magt ikke længere kan holde den for Friheden kæmpende Menneskehed i Tømme, træder til og med sine raa og brutale Vaaben nedslagter Frihedskæmperne?

At det er saaledes, kan ingen bestride; men naar dette er rigtigt, maa det være indlysende for Enhver, at det er ulogisk at sige, at man bare skal omdanne Samfundet, saa falder Avtoriteterne af sig selv.

At det nuværende Samfund og dettes Avtoriteter en Gang vil falde, er sikkert, men da Avtoritetstroen endnu stikker i Menneskene og næppe saa hurtigt forsvinder, vilde man strax i det nye Samfund have nye Avtoriteter, og hvem garanterer os for, at de blev bedre end vore nuværende? (Meget tyder paa, at de ikke bliver stort bedre.)

Virkelig Frihed kan kun existere i et Samfund uden Avtoriteter, og da Menneskene trænger til Friheden saa hurtig som muligt, maa det være rigtigst at sørge for, at Avtoritetstroen bliver udryddet saa hurtigt, det lader sig gøre saaledes, at vi ikke, naar det nuværende Samfund falder, skal begynde forfra med en ny Kamp mod nye Avtoriteter men, at vi en Gang befriet for dem aldrig mere maa blive belemret med slige Frihedsfjender, thi først da og ingensinde før kan Menneskene aande frit og i Læ af Frihedens gyldne Træ skabe et lykkeligt og menneskeværdigt Samfund. Derfor maa vort Kampraab være: op til Kamp mod Avtoritetstroen! og overalt lyde saa høit og eftertrykkeligt, at ingen kan undgaa at høre det.

Kun „oprevet".

Den italienske Blodhund, Crispi, har efter det berygtede Mønster, Napoleon, taget de Tusinder af unge Mænd i Ed, for at de som Soldater kunde sendes til Afrika.

Ogsaa i det skønne Italien har det kapitalistiske Rovsystem opnaaet, at Millioner af Folket daglig maa kæmpe med Sultedøden!

Crispi og Konsorter sendte den Del af Befolkningen, af hvilken han kunde vente den føleligste Modstand, ud af Landet til en Kolonialkrig — et Skaktræk af en statsstyrende Kæltring i Knibe.

Crispi, den Magtbandit, var denne Gang uheldig, hans Haandlangere, de af Menneskeblod dryppende Førere for hans Menneskeslagtning, hvis Hjærner var omtaaget af det ventede Syn: en Egn besaaet med gennemskudte, gennemhuggede, nedtrampede, overkørte og bloddampende Menneskelegemer, kommandere i deres Heltevanvid de uskyldige Soldater i Situationer, hvor der kun gives dette ene: Nedsabling.

Derefter modtager Folket den tørre forretningsmæssige Efterretning: „Regimenterne X eller Y er oprevet." Det drejede sig jo kun om „nogle Menneskeliv." Dette for Crispi saa skæbnesvangre Uheld fremkaldte endelig en Del Opposition i det italienske Folk. — O Folk, lær endelig at brug Forstanden!

Sansculotte.

Loven.

Hvis man vilde udsætte sig for det trættende Arbeide at gennemblade vore Lovbøger, vilde Enhver straks lægge Mærke til, at af hver hundrede Love omhandle de treogtreds Ejendommen, de femogtyve handler om Regeringsinstitutioner, og kun et Dusin beskæftiger sig med den personlige Sikkerhed.

Er det ikke dermed bevist, at de otteogfirs af hundrede Love, som have Ejendomsretten og Regeringens Rettigheder til Genstand, ere og kunne kun være til de Besiddendes og de Styrendes Fordel? Skulde det være et Tilfælde eller til Grund for den, der intet ejer, at Lovene ere lavede mod Tyveri, Bedrageri, mod Tiggeri og Landstrygeri? Har maaske den simple Mand Fordel af de Love, der straffer Fornærmelser mod Øvrigheden, Injurier mod Embedsmændene, Sammensværgelser mod Statens Sikkerhed osv. osv.? — Denne simple Betragtning er tilstrækkelig til at bevise, at Nitiendedele af vore Love har den Bestemmelse at forsvare den bestaaende Regerings Magt og Privateiendommen.

I Sandhed, en smuk Lighed, som stiller to Borgere overfor en og samme Lov, det beskytter den ene, medens den anden er bestemt til ikke at kende mere af Loven end „Dura lex, sed lex!"*)

Det nytter ikke, at man vil fortælle mig, at den, som laver Loven, ligesaavel som jeg er forpligtet til at underkaste sig den, og at det netop er det, der skaber Ligheden. Hvad har det at sige, om Lovgiveren siger til mig: „Gør det, gør ikke hint!" eller han siger: „Lad *os* gøre det, lad *os* ikke gøre hint"! — naar det dog alligevel drejer sig om at gøre det, som er til Nytte for ham og til Skade for mig, som han synes om og jeg ikke, naar det drejer sig om at udføre hans Vilje og ikke min!

Ja eller nej! *Hans* Beredvillighed, *hans* Underkastelse, hvor vidt den end gaar — forhindrer den *min?* Nej! Men medens hans er frivillig, er min tvungen, denne væsentlige Forskæl er tilstrækkelig til at bryde den tilsyneladende Lighed, som man forsøger at opstille mellem ham og mig.

Og fremdeles: eksisterer Ligheden i Frankrig ogsaa virkelig i Praksis ved den skandaløse Manèr, at Loven anvendes af en Øvrighed, der selv er tvungen til at være partisk? Ligheden bliver brugt som Lokkemad, blot fordi den er Folkets Fordring.

Jeg kunde gaa udforligere ind paa den hjærteløse Brug af Loven, men jeg vil lade mig nøje med blot at paavise enkelte Uligheder, som endnu er i frisk Erindring: Retsplejens ubegribelige Langsomhed og de utilgivelige Kuldkastelser af Domme; det ubegribelige „at sætte i Frihed" og de vilkaarlige Arrestationer; det ikke at være bestyrtet over noget og det uretfærdige ved at sætte under Anklage; de haanende Frifindelser og de forfærdelige Domme. Det er unødvendigt at spørge om, til hvem der paa den ene Side tages saamange Hensyn, og mod hvem der paa den anden Side skal gaaes frem med saamegen Haardhed og Strenghed.

Øvrigheden er paa en Gang Fortolker og Vogter af Loven. Denne (Loven) er mild overfor Herrerne, de Rige og de Regerende, haard mod de Undergivne, de Fattige og de Regerede. Det er ikke nødvendigt, at Dommerne lade disse Kendsgerninger, som de saa godt kende, have Indflydelse paa deres Domme, men tror I, at disse Herrer kunde glemme, at Bogstavet dræber, men Aanden giver Liv?

Loven er ikke lavet for alle, fordi den i Virkeligheden er til Gunst for faa — imod alle andre; den er ikke lige anvendelig for alle, men retter sig efter de Personer, der har overtraadt den, idet den for samme Lovovertrædelse behandler nogle med stor Mildhed, medens den overfor andre gaar frem med ubegribelig Strenghed.

Jeg er vis paa, at en Tilhænger af Fortiden og dens forældede Skikke, vil vende sig fra mig med Afsky, men jeg kan ikke andet end finde vore Demagogers Paastande

*) En haard Lov, men en Lov.

mærkværdige, naar de efter mange Forsmædelser mod den monarkiske Lov, holde lange Lovtaler over den republikanske.

Det er en ubestridelig Kendsgerning, at vi regeres ved Lovsamlinger, som ikke har forandret sig meget i Aarhundredes Løb. Ydersiden af dette Mindesmærke er maaske smukt pyntet med nogle Forsiringer — men dertil indskrænke sig ogsaa samtlige Forandringer. Det er endnu bestandig de samme Love om Ejendommen, Autoriteten og den personlige Sikkerhed. Revolutionerne er gaaet hen over vore gamle Lovbøger, og dog har Støvet knapt løsnet sig fra dem; den gamle Bygning er endnu idag den samme, som den var under Kongerne. Hvad Lovbogen betyder i Dag, betød den ogsaa for Hundrede Aar tilbage, men da den undertrykkede Folk for Hundrede Aar siden og den ikke forandrede sig, maatte den blive ved med at undertrykke.

* * *

Hvad der i høj Grad forbavser mig, er den Sikkerhed, hvormed alvorlige Mennesker, som endog vise sig at have studeret, sige os, at Loven er lavet for at sikre vor Frihed.

I sin Natur er enhver Lov indskrænkende. Den indeholder i Virkeligheden, selv med det mest liberale Anstrøg, ikke andet end Forbud og Indskrænkninger. Langtfra at befri for trykkende Baand lykkes det kun Loven at skabe og vedligeholde dem.

En Rettighed behøver ikke, for at stadfæstes eller blive gyldig, at støtte sig til nogen Lovtekst. Der kan ikke eksistere nogen Lov, som giver et Menneske Retten til at tænke, tale, skrive, forene sig med Andre, eller til at spise, elske eller tilfredsstille alle sine Fornødenheder.

At udveksle sine Idéer med sine Lige, mundtligt eller skriftligt, at sætte sig i Forbindelse med Andre til Fornøjelse eller Arbejde, at dyrke en Religion eller ikke at tilhøre nogen, at træde i Forbindelse med et Menneske af det andet Køn for en Time eller for bestandig — alle disse Rettigheder er udenfor Tidens Grænser, fordi de Krav, som bo i os, høre til den menneskelige Natur. Med Undtagelse af dem, der føle disse Krav, kan ingen undertrykke eller regere dem; enhver Hindring for deres fri og fuldstændige Tilfredsstillelse er ikke andet end Misbrug af Kraft.

Loven har ingen anden Bestemmelse end den at paavise og fuldstændiggøre Enhvers Ret, som man udtrykker det, medens den ikke kender til andet end at indskrænke og frasige.

Man behøver ikke at gaa langt for at finde Beviser herfor. Man finder dem i Loven selv.

En af Retsvidenskabens Grundsætninger lærer os: „Alt, hvad der ikke er forbudt i Loven, er tilladt.“ Den almindelige sunde Menneskeforstand maatte heraf drage den Slutning, at for overhovedet at nyde nogensomhelst Frihed, maatte det være nødvendigt, at Loven var stum. I modsat Fald kan man være sikker paa, at hvor Loven udtaler sig, sker det i Form af Indskrænkning, selv om det behager Lovgiveren at tildele den en „Frihedslovs“ Egenskaber.

Eksempler: Foreningsfriheden. For at denne skulde eksistere vilde det være nok med et Pennestrøg at udslette alle de Paragrafer i Lovbogen, som opstille Regler for den. Herefter vilde ingen lade sig forstyrre i at benytte Foreningsretten. Regeringen kunde ikke støtte sig til nogen Tekst, naar den vilde iværksætte Forfølgelser. — Partifriheden. For at den skulde eksistere i Virkeligheden, vilde det være nok simpelthen og fuldstændigt at ophæve alle Love, som giver Regler desangaaende.

Saa vilde Lovgiverne være ude af Stand til at finde Paragrafer, hvorefter han kunde skride ind, der vilde ingen ulovlige Partier eksistere og Interesserne vilde frit kunne gruppere sig uden at aflægge Regnskab for andet end for det Formaal, de have angivet.

Man har altfor længe indskrænket sig til at tilintetgøre noget hist, bygge andet op her, stryge en Paragraf for at erstatte den med en anden, som atter nødvendigvis indeholder et Forbud, og Frihedens Regulering ved Lovparagrafer vil altid kun være Lokkemad. Enhver ny Lovgivning har til Formaal under en ny Form at indføre hin undertrykkende Lov, som man i Forvejen var tvungen til at lade forsvinde.

Til at forstaa alt dette, vilde den sunde Menneskeforstand være tilstrækkelig. Men det vilde være for let og lige ud ad Landevejen, og Politikens Metafysikere føle Tilfredsstillelse ved at tilhylle alt, selv det klareste af Verden, for at omtaage Hjernen, som de have Interesse af at holde i Lænker, ti det er det sikreste Middel til at kneble Viljen og Forstanden.

Sebastien Faure.

De onde Veie.

Hver Dag hører vi Klager fra vore „sædelige“ Spidsborgere over Arbeiderens moralske Forsumpning. Disse priviligerede Indehavere af Besiddelse og Dannelse tager sig den Forret at tale om deres gode moralske Forhold. Efter saadanne Moralprædikanters Mening begynder Arbeiderens virkelige Lykke først, naar han afholder sig fra alle syndige Forlystelser og Glæder, naar Baierskølbryggeren ikke mere bliver rig [som Afholdsfolkene mener,] naar Arbeiderne aldrig mere ere utilfredse osv.

Hver Dag ser vi denne Haan mod os fra disse i Lykke og Rigdom levende Parasiter. Der bestaar her i Byen det saa bekendte „Skandinaviske Panoptikon.“ Her viser man i kunstnerisk Udførelse og velordnet Opstilling mange fyrstelige Personer og deres Drabanter. Ved Siden af ser vi en Række Billeder: „De onde Veie“, Skildring af et Liv gennem Fristelse og Fald, hvori er skildret Drukkenskabens og Fylderiets Indflydelse paa en Arbeider og hans videre Skæbne paa Grund af deres Følger.

Det har altid været min Mening, at denne Slags Anstalter først og fremmest skulde tjene til Uddannelse i Kunst og Videnskab. Men her slet ikke! Katalogen skriver nemlig derom bl. a., at den vil indprænte en Morallære paa denne Maade osv. Altsaa i Stedet for et kunstnerisk Indtryk et moralsk.

Men endnu spørger jeg: Hvem gælder denne Morallære? Har man ikke kunnet finde en Hædersmand af den besiddende Klasse f. Ex. Philipsen, der myrdede Mejer, saa man kunde illustrere hans Fristelse og Fald? Men netop deri bestaar de besiddende Klassers Virksomhed, at indprænte en Morallære for Arbeiderne, opretholde enhver Avtoritetstro og holde det fattige Folk i Dumhed og Underkuelse.

Derfor Arbeidere! Hold Eder borte fra saadanne moralske Indpræntninger, og hold Eder til den Retning, som bekæmper enhver Avtoritetstro, og som ikke har sat sig den Opgave at følge de af vore Undertrykkere dikterede Love men er den største Fjende af Formynderskabet i alle Forhold, og den Retnings Hovedbestræbelse er: Frihed og Herredomsløshed i alle Forhold!

Erasmus.

En Arbejders Hustru.

I.

Den unge Hustru med hulen Kind,
som sidder deroppe i Vraaen trang
og trykker dit Barn mod Brystet ind
og nynner en stille, frimodig Sang;
trods fattig du er — du føler dig rig ;
i Fjor Du havde din Mand som Lig.
Det Aar blev du mærket af Livets Savn —
Du synger for Drengen, der hviler i Favn:

II.

Sov lille Nor,
voks stærk og stor
i Livets bitre Strid;
bliv uforsagt,
en trofast Vagt
for Frihed al din Tid.

Saa at du kan
slaa som en Mand
for alt, hvad Frihed er. —
Husk Kampens Dag,
det røde Flag
symbolsk vil kalde Jer.

XX.

Stormfugle.

Søen er urolig, Stormfugle viser sig og omkredse Skibene og forkynde Søfolkene med skrigende Lyd, at Stormen snart vil bryde løs, det falder ikke Skibets Folk ind, at tilintetgøre disse tro Uvejrsprofeter, thi de véd, at dermed afværges ikke den kommende Storm, men de sørge for, at alting er i Orden, at alting er forberedt, for at de ikke skal blive et Rov for Bølgerne.

Det bestaaende Samfund aner ogsaa Uvejr, overalt viser Stormfuglene sig, Forløbere for den kommende Omvæltning, og de opfordre Proletariatet til at forberede sig til den kommende Storm, thi ve os, naar den sociale Revolution

bruser hen over Jorden, naar vi ikke er forberedt. Bourgeoisiet vil i dette Øjeblik bruge alle brutale Midler for at nedslaa Rebellerne, men Kemien har ogsaa givet Proletariatet Midler i Hænderne, derfor er det Pligt for enhver oprigtig Revolutionær at studere dem. Det nuværende Samfund, et Samfund, som kun bestaar af Rov og Tyrani, agte ikke noget paa disse Forkyndere; istedetfor at lindre Nøden blandt den store Masse, driver Samfundet dem til Fortvivlelse, med alle Midler bliver de holdt i Slaveri. Men denne Fremgangsmaade fremkalder kun Had og Foragt mod dem og vækker revulotionære Lidenskaber i vide Kredse, og truende trækker Uvejret sig sammen over Tyrannernes Hoveder, og ve dem, naar det bryder løs. — — Ikke nok med at de gennem deres Pressejournalister gøre Frihedsidéerne latterlige, gøre de alle Anstrengelser for at tilintetgøre Stormfuglene, som opskræmmer dem af deres Ro, og dermed tror de at afværge den truende Fare, thi dette kortsynede Samfund kan ikke indse, at Agitatoren, at Talere kun er et Led af det underkuede og undertrykte Folk, men som er i Besiddelse af den Gave, at kunne udtale hvad hans Lidelsesfæller tænker. Jo større Nøden og Elendigheden er blandt Folket, desto modigere optræder Agitatoren mod dette Samfund. Og det er en sørgelig Kendsgerning, at man hver Dag maa høre og se fra Socialdemokraternes Side, at de kun lægger Vægt paa den parlamentariske Propaganda. Istedetfor at opmuntre Arbejderne til fri Handling, og istedetfor at lære dem den revolutionære Socialisme, kaste de Smuds paa dem, som i Ord og Gerning bekæmpe dette raadne Samfund. Men trods Galger og Bastiller, som de Herskende anvender, trods Bespottelse fra Socialdemokraternes Side, saa omkredse de anarkistiske Stormfugle allerede hele Jorden; til de afsides liggende Egne har denne Idé brudt sig Bane, vore Martyrers sidste Ord: „Leve Anarkiet", vil snart lyde fra Pol til Pol, og den Dag vil komme, da Solen beskinner et Samfund uden Militærer, uden Kanoner, uden Grænser, uden Skranker, uden Fængsler, uden Politi, uden Autoriteter og uden Love, og hvor Menneskeheden vil blive fysisk og aandelig fri. Hvad gør det om denne Morgen paa hin smukke Dag bliver rød af de opstigende Flammer? Hvad gør det om Morgenduggen paa denne smukke Dag er rød, naar den blot kommer? Stormen er nødvendig, Solen skinner varmere efter Uvejret, og den vil skinne, den vil straale, Frihedens smukke Sol, og Menneskeheden vil være lykkelig.

Il, I anarkistiske Stormfugle. Lad enhver af os være en Forkynder, en Rebel, og snart vil Frihedens Moder, Revolutionen, komme.

Tony.

Notitser.

En ærlig Rigsdagsmand. De Felice, som blev modtaget med Jubel ved sin Ankomst til Rom fra Fængslet, udtalte i Følge Telegrammer til Kapitalistbladene her, ved denne Lejlighed, at han snart igen vilde begive sig til Sicilien, „ti man gør mere Gavn ved Propaganda end ved at sidde i Rigsdagen." Mon det skulde være et rent Tilfælde, at „Social-Demokraten" ikke har et Ord om den sidste Ytring? Det vilde nok ikke passe i deres Kram. Verus.

Kammerat Künstler i Berlin blev den 14. Marts, paa Grund af Fornærmelser mod Dommerne i Landeret I i Berlin, dømt til 3 Maaneders Fængsel af Dommerne i Landeret I i Berlin.

Kammerat Landauer og **Spohr** blev ved det første offentlige Møde af „Den fri anarkistisk-socialistiske Forening" i Berlin, arresterede af Politiet og holdt fast fra Kl. 12 Middag til 10 Aften og derefter sat pae fri Fod.

Hauptmanns „Væverne" oversættes for Tiden i vort Broderorgan „Ciencia Social" i Barcelona af R. Mella.

Talrige Kranse med røde Baand blev den 18. Marts nedlagt paa Barrikadekæmpernes Grave fra 1848. Masser af Politi, med og uden Uniform, var tilstede. Berliner-, Rummelsburger- og Rixdorfer-Anarkisterne nedlagde Kranse med sorte Baand.

Martsnummeret af „Der Socialist" er bleven beslaglagt af Politiet to Timer efter Udgivelsen. 2700 Eksemplarer ere blevne konfiskerede, i Virkeligheden dog kun en lille Del af Oplaget. Men vore Kammerater ere ved godt Mod. For dog at staa mere sikre overfor fremtidige Angreb, opfordre de til Dannelsen af et Pressefond. Bidrag bedes sendt til Wilhelm Spohr, Frankfurter Allé 105 Hof.

Visdomsord.

Man kan iagttage, at enhver Magthaver ved sine Forberedelser kun har Vold til Hensigt; hos ham er der aldrig Tale om lige Ret for alle Mennesker. Fichte.

* * *

Den, der tror meget, vèd lidt; den, der vèd lidt, er dum; den, der er dum, er let at regere. John Most

* * *

Fyrsterne ere sædvanligvis de største Narre eller de værste Skurke paa Jorden. Morten Luther

Nye anarkistiske Blade.

Sydamerika. „Caserio." Casilla Correo 1120 Buenos-Ayres. Udgaar ubestemt ved frivillige Bidrag. Første Nummer udkom den 14. Februar dette Aar.

Holland. An-Archie. Spandammerplein C. Amsterdam. Det første Nummer udkom den 14. Marts dette Aar.

Mindetavle.

27. Marts 1892. Explosion i Rue de Clichy i Paris.
4. April 1894. Explosionen i Restaurant Foyet i Paris.
15. „ 1881. Ryssakoff, Jelakoff, Sofie Porovskaya, Mikaïloff og Kibaltchitch bliver alle hængte, blot fordi at de havde myrdet Zaren.

„Proletaren" har modtaget følgende Blade:

„Der Socialist" (W. Spohr, Berlin, O., Frankfurter Allé 105 Hof 1 Fr.)

„The Workers Friend" (London E., Romford Str:. New Road).

„Londoner Arbejter-Zeitung" (67 Star Street, Paddington, London W.).

„Le Libertaire" (Paris, Rue Eugene Sue).

„La Temps Nouveaux" (140 rue Mouffetard, Paris).

„Ciencia Social" (Conde del Asalto, 45, Barcelona).

„De Volksvriend" (T. Luitjes, Verlengde Enkstraat, Zwolle, Holland,)

„L'enclos" (7, Rue de l'Annonciation, Paris.)

„Freiheit" (Heilbronn, Würtemberg.)

„La Protesta Umana" (Imprimerie Pigard, et Gie 17—19. Rue des Glacieres — Tunisè)

„L'Ami des Ouvriers" (Charleroi, P. T. P., 329 Washington.)

„La Debacle Sociale" (2, rue Beau Jardin, Enseval, Belgique).

„La Nouvelle Humanité" (Anglais des reies, Flecon Paris).

„Freedom" (London W. C., 7 Lawbs Condui Street.)

„Versöhnung" (Faulstrasse 9, Kiel).

„The Torch of Anarhhy" (F. Macdsnald 127, Ossulton Street, London N. W.)

„Volne Listy" (Franta Lefner, 73 Johnson Avenue, Brooklyn C. D., New York.)

Diskussionsklubben Tolerance

afholder Diskussionsmøder hver Mandag Aften Kl. 8½ i Vingt-trois, Frederiksborggade 23.

Mandagen den 30te Marts er Emnet:

»Det frie Samfund.»

Mandagen d. 6. April [anden Paaskedag) foretager „Tolerance" en Udflugt til Klampenborg. Vi mødes pr. Kl. 8⅓ Morgen paa Klampenborgstationen.

Ekspeditionens Brevkasse.

Ep. 185. Netlow i L. Tak for Modtagelsen. Jeg skal søge at skaffe saa meget Læsestof som muligt i en nær Fremtid.

Niels W., Malmø. Betaling for Bladet, ellers standser vi Forsendelsen.

Frivillige Bidrag:

N. 50 Øre. Dp. 2,50 Øre. B. 50 Øre. R S. 60 Øre. P. 1 Kr. En Kvinde 10 Øre. Y. 1,35 Øre. Z. 1 Kr. L. N. 20 Øre.

Hvorfor kvitteres
J. Møller,
Ekspedient.

Redaktionens Brevkasse.

Conrad Fröhlich! Bitte deine Adresse der Redaktion mitzuteilen.
A. P.

Udgiver: J. Møller. — Ansvarhavende Redaktør: P. Jensen.
Carl Andersens Bogtrykkeri.